

BUDTE VE SVÁTEČNÍM HAVU V DEN ZDOBENÍ HROBU

Úplné výpravy pro graduanty naleznete v zásobách našich. Na skladě máme rozmanité zboží nejlepší jakosti, jež možno dostat v trhu.

Úplná zásoba vyhlášených "Beau Brummel" košil pro pány. Nejlepší druh pánských kravat zvláště pro nás zhotovených.

PEKLO SPECIAL střevice

dokud zásoba stačí, za předválečné ceny. Obuv tato mluví sama za sebe.

Velký výběr dámských a dívčích domácích a vycházkových prachů satů.

Pro cokoliv v střížním a výpravním zboží zajděte ku

JOHN PEKLO

21. a Q ulice, South Side,

Omaha, Nebraska

Chcete sobě zařídit nejmodernější spodní topení?

System vytápění suchou parou, zvaný MOLINE VAPOR HEAT jest nový vynález, jež se velmi osvědčil, jest úplně bezpečný, praktický a ušetří velmi mnoho vašeho paliva. Jest možno zařídit je do každého domu. Za každým zařízením záruka.

Bude vám možno přesvědčit se a prohlédnouti system vedle mnoha jiných v následujících stavbách: Josef Wolf, 12. a Martha, Omaha; Holy Ghost Rectory chrám, 56. a Q. So. Omaha; St. Anthony chrám, 32. a S ulice, So. Omaha, a na mnoha jiných místech, kde jsme podobný system zařídili.

POŽÁDEJTE NÁS O VYSVĚTLENÍ!

John J. Ostronič

praktické plumbařství všeho druhu.

1414 JIŽ. 13. ULICE, O M A H A, N E B. — TEL. TYLER 1299

rudil ze sna mladá ptáčka. Takový byl bolestný, jakoby plakal nemocný, který v bolestech přeháží a hledá místo, kde by spočinulo utržené tělo. Jako pláče umučení člověk, jenž bolest je právoctím života.

Tmou, kterou osvětloval jen málo měsíční srp, kmitala se postava ženská. Těžký uzel nesla na zádech a zvolna, ještě pláčem a rozčilením jsoue unavena, kráčela dál. — — —

Takto v noci odešla plátenice Mikulová od svého muže, který jí byl, odešla se srdcem utvrděným, s hněvem a hořkostí.

Za svítání zastavila se na Vysočném mostě a znavená opřela se o zábradlí. První pruhy světla plouzily se tmou. Dole údolíčko přikryto bylo mlhou, ze které neslo se tlumené šumění lesa. A jak dívala se mlčky dolů, hluboko, pod most, kam olesněné stráně se skláněly, a odkud tichoučkou písni ozýval se potůček, jehož průhledné vlnky hravě a čerstvě přes kamení proudily, najednou se zachvěla — a bylo jí, jakoby se viděla hluboko dole na bělavém kamení s údy roztráštěnými, hlavou rozbitou a krví zalitou.

Zrovna v těch místech viděla takto jednou tělo samovrahova. V hloučku lidí tenkrát stála a dívala se, jak lékař prohlíží jeho rány a četníci zapisují esoi do svých černých knížek, viděla, jak jej kladou na vůz a přikrývají režnou pokrývkou.

A byl to mladý, krásný člověk! Teď najednou zatmělo se jí v duši tak, jakoby černá křídla zoufalství zastínila slunce a myšlenky srážely se ve žhavé a bolestné kráupě.

"Tak jsem sama na světě . . . nikoho nemám . . . Snad by bylo líp tam dole . . ."

A píseň jí zazvučela v duchu, stará píseň, kterou slyšela za dětství svého:

"Proč's mne, Bože, na svět stvořil, ode všech jsem opuštěn!" Byly hořké, hořké slzy, jimiž zvlhly oči staré ženy, slzy bolesti, — ne veliké, šilivé bolesti mládí, o níž přece ještě naděje se skrývá, ale sklíčené hluboké bolesti starectví.

Rychle odtrhla se od závrtné hloubky, jakoby se bála, že bude stržena do ní neviditelnou rukou přišerné myšlenky a zničení vlastního života, která jí, již vyvstávala v jejím nitru. —

Pak znovu kladla těžký uzel na ztírání ramena, uzel pláten, kaňafasů a šátků, které roznáela a prodávala v okolních vesnicích. Zatím vystřílelo slunce první své špičky břítké a intenzivně zlaté a hned zkrásl vzduch jarem nádechraný, hned ozvlivily lepy náhodkovou nádehou a třásla a vlnily se zalitý jsouce čerstvou koupeli silného vonícího vzduchu horského.

Mikulová těžce kráčela dále — pryč od svého muže. Přibývající dnem výše klenula se azurová kopule nebes a mlha, z obzorů se zvedající, odkrývala nové obrazy krajinné.

Jaro, jaro, jaro!
Zlost vřela v něm a páčila jej ve všech žilách. Vztekle kopal do všeho, co mu pod nohy přišlo, a kdyby snad nyní byl uviděl svoji

ženu, tof by byl hrdlo její sevřel svalnatýma rukama a stiskl je tak, aby jediný vzdech mu nenikl. Byl by jí zabil!

"Jen až přijde, jen až přijde!" říkal si, těžce oddychuje a když před očima zakmitl se mu vzpomínkou oblíbené ženiny, znovu pocítil takovou zuřivou nenávisť, největší, jaké je lidská duše schopna.

Skoro se těšil v duchu a představoval si: Přijde jednou pozdě večer unavená a schnutá pod těžkým uzlem, a když zaklepe na okenko, on s holi v ruce vyžene jí od svého prahu a nebude-li chytit odejít, tof jí udeří touto silnou sukovicí; ano, bude jí bit, ji, svou ženu, tak dlouho ji bude bit, až svějí se jako červ klesne ku k nohám, a ještě ji odkopne; pak dvěma před ní uzamče a jako lahodně hubě nasloněti bude jejímu pláči. Venku bude tma a zima, děšť a vichor. —

Však ona nepřeházela . . .

A přece jí tak úsilovně čekal! Divně to bylo čekání. Nenávisť v něm rostla každým dnem. —

Jednou vyskočil, když kroupy začínely na okno, neboť myslel, že se již vrací. A zase se vrátil k ohništi, kde připravoval večeři.

Když již podzim po lesích roznášel seschlé listy, když nastaly dny šedé zahalené studenými parami, když přišly dlouhé večery, v nichž sladce se dřime u teplých kamen, v jeho světničce bylo stále pušto i tma, a vrstvy prachové se ukládaly. Bylo tam zima a neútlulo.

Mikulka za několik měsíců sestaral docela. Snad je přece pravda, že nenávisť uzírá duše i těla.

A jednou vyšel do lesa na dříví. Do kapes krátkého, ale těžkého kožíku nacpal velké krajíce chleba, černého, jako země. A vešel do zamračeného a studeného vzduchu. Vlhký chlad nepřijemně jej dráždil a dech mu ztřežoval. Obzory byly zakryty mlhou.

Byl dnes jeden z těch dnů podzimních, kdy cítíš ještě sledy u přehlého léta ve vůni uschlých trav, v těžkém puchu setlého listí a čerstvě nakypřelé ornice.

Ale zima již se hlásí — horská ledová zima, jitra jsou tvrdě studená, mřívá a tmavá, jako v černém, zakaleném kraji.

Starček chvěl se zimou a pokáklával.

Byl sešlý a shrbený za tu dobu, co odešla od něho žena. Byl sám — opuštěn. Pušto, tma, zima. . .

Stíny soumraku, když kladly se kolem, vždy ovládala jej mimoděk tesknota, ku které se nechtěl přiznat; byl jen drsný, bručivý a nepřístupný.

A dnes, když opíral se o ostrý podzimní vítr, když roztrásl jeho slabé a větché tělo, myslil si v duchu, že, kdyby se octl teď dole, v černé hluboké zemi, že by líp mu bylo, než jest mu, opuštěnému od ženy.

"Opuštěný, opuštěný," opakoval si jako dítě. A líto mu bylo pojednou dřívějších chvílí, kdy se dával u teplých kamen; ale ta lítost byla zvláštní, smíšená se zlostí a nenávisťou k ženě.
"Však až přijde, až přijde!" říkal si a věděl, až přijde, že jí nepřejme, ne — vyžene jí ven do mrazu, jako psa a nechá jí umřít v vlastního prahu, kdyby byla němoena. A při tom bily prude je

Avšak proč trpět, když může se pomoci. Úlevy poskytne moje thé, balsám a masť, jež připravuji z těch nejlepších léčivých bylinek pro plíci a krční choroby. Mám na sta poděkování za vyléčení a na důkaz některá uvádím:

OMAHA, NEB. — Cťná paní Otoupalíková! — Přijměte ode mne srdečný pozdrav. Musím Vám podat zprávu o mém zdraví a zároveň odporučiti Vaše léky každému, kdo trpí plícním neduhem, jako já jsem trpěla. Zkusila jsem mnoho léků, ale žádný mi nepomohl, každý pravil, že mám pít strany plie pryč, ale mně nějaké prášky a to bylo vše. Myslíla jsem, že mi není pomoci, že budu pozvolna umřít. Tu náhodou jsem viděla odporučení Vašich léků, myslila jsem, že je ještě zkusím. Dopsala jsem Vám a vy jste je zaslala. Musím říci, že na mně vykonaly pravý zázrak. Ovsém, řídila jsem se dle Vaší rady, kterou jste mi stále udělovala. Jedla jsem jen, co jste mi radila, brala koupelu a každý večer třela prsa studenou vodou. To jsem dělala přesně šest měsíců, každý den jsem sedala v bílých šatech na slunci, a tak s velikou trpělivostí jsem se vyléčila. Když jsem byla úplně zdráva, navštívila jsem zdejšího nejlepšího lékaře, aby mne prohlédl. I řekl mi, že mi nic není, že mám plíce a prsa zdravá, ale před tím lékařově tvrdil, že mám polovic plie pryč. Vyžádalo to práce a trpělivosti, ale výsledek je překvapující. Spadl mi s prsou velký balvan. Jak jsem ráda, že mohu žít! Srdečně Vám děkuji, drahá paní, za Vaše léky a též rady, které byly jistě dobré. Vaše pacientka M. JELÁNKOVÁ, 1452 So. 15th Street.

Cťná paní Otoupalíková! — Přijměte moje srdečné díky za to, že jste vyléčila moji deera od kašle, který jí dva roky soužil. Moje deera onemocněla na zápal plie, pak o něco déle dostala modrý kašel. Měla lékaře a zkoušeli jsme kdo co radil, ale nic nepomáhalo, až Vaše thé a masť jí zbavily kašle, který jí dva roky soužil. Ještě jednou srdečné díky. S přáním všeho dobra a blažeh. Vaše BARBORA ŽENÍŠKOVÁ.

LENNON, MICHIGAN. — Cťná paní Otoupalíková! — Přejezte si vědět, jak pomohly Vaše léky našemu čtyřletému synu. Hned po narození dostal svědivou vyrážku, jež jej trátila po tři roky. Byli jsme u několika lékařů, ale vše, co nám radili, bylo, abychom dávali hoochovi projmadla a žádné maso. Vyrážka se ztratila, ale hoch byl tak slabý, že se hned zpotil a myslili jsme, že v noci se nám zaudst. Měl velkou tíhu na prsou. Myslíli jsme, že trpí plícní nemocí, šli jsme opět k lékařům, ale on řekl, že to působí nejčistší krev a že takovému malému dieku nemůže nic dát. Dopsala jsem Vám a Vy jste hned zaslala thé pro krev, jakož i pro plíce. Nejdříve jsem uvařila thé pro krev a výsledek byl tak dobrý, že jsem un thé pro plíce ani nedávala a hoch je zdravý, chrapatot zmizel, ani památky po něm. Mám pouze Vám co děkovati, že se náš hoch vyléčil. MARIE LOVIŠOVÁ.

PIŠTE SI O KNÍŽEČKU, JE ZDARMA,

a seznáte, co nebožák bylo vyléčeno mými léky. A víte proč? Poněvadž mé léky jsou určeny každý pro jinou nemoc. Jak mně pišete, co jste zkusili léků bez výsledku, to je to, že kupujete léky, které jsou Vám bez ostychu nabízeny. Oznamuje se, že jeden lék vyléčí nemoc od rýmy až do suchotín. Vy za takový lék vyhazujete rok i více peníze a na konec máte peníze pryč a nemoc je horší než byla dříve. Žádný doktor Vám nedá jeden lék pro všechny nemoce a takoví lidé se nestydí do veřejnosti ohlásit takový humbug. Kupujte za Vaše peníze léky správné a nemusíte se trápit nemocí několik let, jak seznáte z dopisů lidí, kteří jejich těžce vydělané peníze vyhazovali za mizerčný bezcenný lék. Já připravuji sama léky podle nemoci, proto prosím, popište při objednávce správné nemoc a pak Vám mchu připravit správné léky. Nedávám z jednoho sudu pro vše; mám léky pro různé nemoce a také léky rozenaté, že se líší jeden od druhého. Vaše FRANCES OTOUPALÍK.

Frances Otoupalík, vyrábětka David City, Nebr.

Balsám pro plíce!

Na všech stranách ozývá se: Kašel, chřipka, katarr-

Cťná paní Otoupalíková! — Přijměte ode mne srdečný pozdrav! Musím Vám poděkovat za Vaše léky. Drahá paní, nikdy bych neřekla a nevěřila, že by mohly léky nějaké vyléčit člověka za ten krátký čas, tak nemocného, jak já jsem byla zdraví chatrného, což ani vyspátí nemohu, neb nemám dosti slov Vám poděkovat. Co jsem já zkusila, to vám jen já a lékař, a k tomu vyhlášený, který sám nevěřil, co mně sebzí. Rekl, že mám otravu krve v komoře, že nemám krve a že to nepřečkám. Psala jsem Vám, abyste mně dala léky a popsala Vám nemoc a Vy, drahá paní, jste mně léky poslala, aniž jsem Vám nemoc dobře popsala. Za tři neděle jsem byla zdráva. Bolesti jsou pryč, již mně chutná a spím dost. Musím Vám říci, že po prvním užívání Vašich léků jsem spala celou noc, což se mně nestalo po dobu sedmi měsíců a od té doby spím dobře. Ptáte se, dovolím-li dát mé poděkování do novin?

O jen dejte! Co jsem Vám psala, není lež, neb na to mám svědky, co řekl doktor, a jak jsem vypadala.

Jsem Vám, paní, vděčna za to, co Vaše léky pro mne vykonaly. Každý, kdo mne zná, ptá se mne, jak to vypadám, čemuž i já věřím, ale také každému říkám, že jen Vaše léky mne uzdravily. Nejsm z těch, abych snad něco ehválila, co ehvaly nezasluhuje, ale mohu říci, že Vaše léky jsou dobré a odporučuji je každému a Vám přejí mnoho zdraru a zdraví, Vaše pacientka ANNA HONFRST, Dente, So. Dak.

Mili bratři a sestry! — Neklamu Vás a sděluji Vám jen vlastní zkušenost a samou pravdu, co jsem zakusil od roku 1916 do roku 1919. Trpěl jsem revmatismem. Byla to první choroba a pomoci jsem sobě nemohl. Druhá nemoc byla hořká. Celé vnitřní tělesné ústrojí mne bolelo a myslil jsem, že mám suchotě, plíce, ledviny i játra pryč a k tomu všemu i žaludek přestal pracovat, chuť k jídlu byla ta sama a po práci byla veta. Užival jsem léky, ale ty mně úlevy nepřinesly. Nemoc se horšila, až jsem musel konečně ulehnoti. Povolal jsem si lékaře, ale místo ozdravení se nemoc horšila a odezdav se do vůle Boží, bylo mně hostejno zemřít dnes nebo zítra. Vzdor tomu však hledal jsem pořád pomoci avšak marně. Dostal se mně náhodou do rukou časopis. Čtení v něm při mé bolesti mne netěšilo a obrácel jsem list za listem a na jedné straně zahlédl jsem oznámku p. Frant. Otoupalíkové, která oznamovala léky proti mé nemoci. Pomyslil jsem si: Mám tam psát? Ale škoda peněz a namáhání. Nedal jsem jí však pokoje a sednu a píšu, mysle při tom, když jsem již tolik utrtil, ani nemám třeba nie, ale učiním ještě jeden pokus. Popsal jsem jí zevrubně svou nemoc a p. Otoupalíková zaslala mi ihned léky. Na prvním mém utrpění nebylo však ještě dosti. Zachvátila mne k tomu influenza a tu jsem se již v duchu loučil se světem.

Léky, p. Otoupalíkovou zasláné, počal jsem dle obdrženího od ní návodu ihned užívat. Za nedlouho na to počíval jsem úlevu a dnes mohu již opět pracovati, práce mne těší, ba i celá příroda. Bůh sám at paní tu odmění a dopřeje jí zdraví a štěstí za vše, co pro trpící k úlevě bolesti jejich učinil.

Co zde píši a co psali jiní, jest pravdou. Cťná paní! Přijměte můj sterý děk a: "Zaplat Pán Bůh!" za dobrodiní mně prokazané. JAN PRAŽAN, 531-18th ave., East Moline Ill.

WAHOO, NEB. — Vážená paní Otoupalíková! — Přijměte ode mne srdečný pozdrav. Odpustte, že Vám tak dlouho nepišu. Drahá paní, musím říci, že Vaše léky jsou moc dobré. To thé pro čistění krve, prášek a ta masť, a pak pomáda pro vzrůst vlasů, vše se nám osvědčilo, proto si je hned objednáme, a bychom je měli po ruce. Bůh Vám žehnej za vše dobré, co pro lid děláte. Vaše přítelkyně KATEŘINA KOUTNÁ.